

## Emlékezünk...

November elsejéhez közeledve, talán eszünkbe jutnak eltávozott szeretteink...

„Az eredetileg katolikus ünnepet és népi hagyományait más felekezetek is átvették. Így nemcsak a katolikus hívek ünnepe, hanem a reformáció több felekezete is elfogadta. Az evangélikusok és az unitáriusok hivatalosan is elismerték. Az evangélikusok a mindenszentek ünnepét is és a halottak napját is megtartják, ugyanabban az időpontban, mint a római katolikusok, bár nem tartozik a fő ünnepek közé.”

Talán sok emlék tolu fel az elment szeretteinkre gondolva. Szép, boldog pillanatok... De az emlékezés, talán fájdalmat, keserűséget, értelmetlen történeteket jelent. Vajon a megszokott eseményeken, emlékezési pillanatokon túl, mit üzenhet nekünk, szeretteink halála? Elsősorban, hogy az ember mulandó. Bármennyire is szeretnénk, hogy egy-egy pillanat, élethelyzet, boldogság megmaradjon, rá kell ébrednünk, hogy elmúlik. Ahogyan a pillanatok múlnak, úgy múlik el az ember élete is. Nem maradhatunk ebben a földi létben örökké, ezt a létformát levette egy másik maradandó létbe lépünk át. De hogy milyenbe, az nagyon is függ az általunk meghozott döntésektől! Az ember szeretne magának jót, a legjobbat. De sokszor döntéseink, csak a múló világ, élet határaihoz igazodnak, mely nem megfelel az alapokkal, rossz irányba vihetik életünket.

Nekünk Krisztus követőinek van egy mulandóságot meghaladó reménységünk: „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje. Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert ahogyan Ádámokban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.” I. Korintusi levél 15. 19-22.

Ezek fényében az emlékezés kell, hogy a jövő felé irányítsák gondolatainkat, figyelmünket, hiszen így szól az ige: „Vele együtt munkálkodva intünk is titeket; úgy éljétek, mint akik nem hiába kapták az Isten kegyelmét. Mert mondja: "A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!" II. Korintusi levél 6. 1-2.

Másodsorban, hogy szomorú, a szeretteink hiánya...

Akiket szeret az ember, szereti az együtt töltött időt, és alkalmanként még keveselli is. Talán sokszor gondolunk úgy elment szeretteinkre, hogy mennyi mindent nem tettünk, amit tehattunk volna, mennyi időt másra fordítottunk, melyet vele tölthettünk volna. Mennyi találkozás, beszélgetés, gesztus maradt ki az életünkben, amire kellett volna időt, figyelmet fordítanunk. Bár, amikor megvolt a lehetőség erre, valami mást tartottunk fontosnak, mással voltunk elfoglalva, azt remélve, hogy szerettünkre lesz még máskor is idő – de nem így lett! Talán át kell értékelnünk, az eddig általunk fontosnak tartott dolgokat, mert vannak történetek, melyekre nem tudunk hatással lenni. Ilyen az idő múlása is, szeretteink halála... Ráébredünk, hogy az értékek talán nem azok, melyeket annak gondoltunk. Az elmulasztott alkalmak... talán fájnak, vádolnak, de mit tehetnénk?

„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idő kegyelme gonoszak. Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.” Efézusi levél 5. 15-17.

Nem emlékezni kell csupán, és keseregni, hanem élni az életet, és meglátni, felismerni, kihasználni a pillanatokat! Szeretteink halála, mulandósága hadd legyen számunkra ne csak emlék, hanem tanúság, hogy életünket bölcsen éljük...